

Gymnázium Přírodní škola, o.p.s.
Profilová práce — třída Ný
Nižší stupeň studia
2018/2019

Ester Burgerová

Interaktivní hra o odsunu Němců z Prahy 7

Vedoucí práce: PhDr. Jaroslav Najbert

Datum odevzdání: 22. listopadu 2018

Poděkování

Chtěla bych poděkovat ÚSTRU a panu učiteli Najbertovi za poskytnutí materiálů a podkladů k práci. Také své rodině za neustálou podporu, a především své matce Lence Burgerové, která mi dělala odborného konzultanta. Poděkování patří také mé babičce Juditě Augustové, která mi pomáhala s jazykovou korekturou.

Obsah

Úvod	1
Výstupy	2
Metodika.....	2
Actionbound	3
Actionbound	Error! Bookmark not defined.
Jak na to?	3
Proč Actionbound?	4
Program s třídou Ný	4
Historie Němců a Čechů v Českých zemích	5
Historie do roku 1945.....	5
Odsun německého obyvatelstva z českého pohraničí	9
Němci na Praze 7.....	12
Významná místa pro odsun Němců z Prahy 7	15
Pořadí stanovišť.....	15
Malý Berlín	15
Bio – Oko	19
Parkhotel.....	22
Veverkova 25	23
Strossmayerovo náměstí.....	24
Závěr.....	26
Zdroje	27
Internetové.....	27
Knižní	27
Obrazové přílohy použité v textu	28
Přílohy	29
Obrazové	29
Textové.....	34

Úvod

V dnešní době je často řešeným tématem využívání moderních technologií, zejména chytrých telefonů a počítačů ve výuce tak, aby to žáky bavilo a zároveň se něco naučili. Téma odsunu německého obyvatelstva z území někdejšího Československa je problematické a já si myslím, že řada lidí neví, jak takové téma mladým lidem předat. Myslím, že moje práce dokonale spojuje dvě věci – moderní technologie s náročné téma - a přidává ještě pohyb a poznání zajímavých míst v okolí.

Mým cílem je vytvořit interaktivní hru na téma odsunu německého obyvatelstva z Prahy 7 a umožnit lepší poznání historie této oblasti Prahy. Hra bude využívat mobilní zařízení a pokusí se tuto látku předat zábavně, ale zároveň tak, aby se žáci něco naučili. Blíže se věnuji odsunu německého obyvatelstva z Prahy 7, konkrétně z oblasti okolí Strossmayerova náměstí a části Bubnů, které se v období II. Světové války a v době poválečné přezdívalo Malý Berlín. Historii těchto „malých Sudet“ uprostřed Prahy se ještě nikdo podrobně nevěnoval. Na Praze 7 žiji již přes devět let a o německé menšině žijící tu v období II. Světové války jsem zpočátku mnoho nevěděla.

Hra na téma odsunu německého obyvatelstva z oblasti Malého Berlína v Praze 7 má rozšířit povědomí o tomto tématu i o aplikaci Actionbound.

Nejdříve se budu stručně zabývat historií německého obyvatelstva na území Čech a jeho následným vysídlením a aplikací, ve které jsem hru vytvářela. Nakonec obě témata spojím a budu se věnovat postupně každému místu, které ve hře hráč navštíví.

Výstupy

Výstupem teoretické části práce bude tento sborník. Výstupem praktické části mé práce bude hra hratelná na mobilním zařízení a zveřejněná v aplikaci Actionbound. Současně program se třídou Ný v rámci školní výuky vyzkoušíme v praxi. Tento program bude nejspíše koncipován jako středeční s nějakým dlouhodobějším úkolem, který budou moci studenti dělat před a po dokončení „boundu“, celá třída nemůže být v terénu, aby se žáci zvládli vystřídat na stanovištích a nepotkávali se tam. Od studentů, kteří budou hru zkoušet, získám ještě další připomínky, které využiji, abych mohla „bound“ dát online již finálně hotový.

Metodika

Nejdříve jsem si nastudovala literaturu o odsunu Němců v Čechách a na Praze 7. Používala jsem jak texty o tom napsané, tak historické prameny, jako například noviny Rudé právo. Seznámila jsem se s aplikací Actionbound, ve které jsem hru následně vytvářela. Na základě svého studia jsem si vybrala místa, kudy by se hra ubírala, prošla jsem si je a nafotila. Vymyslela jsem úkoly, které budou hráči plnit na daných místech a postupně se tak rýsoval základ mého “boundu”.¹ Ten hodlám před zveřejněním a zkouškou se studenty vyzkoušet ještě se svou rodinou, abych dostala ještě nějaké připomínky a mohla ho dodělat. A v lednu² ho budu testovat se třídou Ný v rámci výuky dějepisu.

¹ **What is a Bound?**

A Bound is an interactive smartphone hunt. With the Actionbound app, you can take part in exciting, fun, and informative Bounds. The principle is similar to a classical scavenger hunt or geocaching, but it also includes media files, internet, and player-created content.

Citováno z <https://en.actionbound.com/faq>

² V lednu máme probírat téma poválečného odsunu, ale ještě se uvidí, jak to budeme v rámci hodin stíhat.

Actionbound

Actionbound je aplikace, kde si každý, kdo se zaregistruje, může pro vlastní potřeby zadarmo vytvořit interaktivní “hru”. Je interaktivní, takže zapojuje internet a média, ale jinak má podobný princip jako geocaching³. Simon Zwick, který Actionbound vymyslel, na něm se svým týmem neustále pracuje. Actionbound též využívají velké firmy jako například Allianz nebo Adidas.

Jak na to?

Pokud si chcete vytvořit „bound“ musíte se na počítači zaregistrovat na stránce en.actionbound.com. Při vytváření „boundu“ máte několik možností.

- Stage – Označuje místo, kam máte dojít.
- Information – Je v něm text, video či obrázek, který vás informuje o daném tématu.
- Quiz – Otázka, která má jen jednu správnou odpověď, kterou musíte vyplnit. Můžete nastavit počet otázek, nápovědu nebo časový limit.
- Mission – Úkol, na který není špatná odpověď. Ta může být formou fotografie, videa, audia nebo textu.
- Find spot – Pomáhá udržet strukturu „boundu“.
- Scan code – Najdete a naskenujete kód.
- Survey – Můžete hlasovat pro jednu z možností a vytvořit tak graf, který popisuje, kdo má jaký názor.
- Tournament – Vymyslíte nějakou hru, kterou budou hrát hráči mezi sebou a pak můžete vymyslet, jak ocenit vítěze.

³ **Geocaching** (anglicky /dʒɒkæʃɪŋ/, v češtině také často /geokæʃɪŋk/) je hra na pomezí sportu a turistiky, která spočívá v použití navigačního systému GPS při hledání skryté schránky nazývané *cache* (v češtině psáno i *keš*), o níž jsou známy její zeměpisné souřadnice (v systému WGS 84). Při hledání se používají turistické přijímače GPS. Člověk zabývající se geocachingem bývá označován slovem *geocacher*, česky též *geokačer* nebo prostě *kačer*. Po objevení cache, zapsání se do *logbooku* a případné výměně obsahu ji nalezce opět uschová a zamaskuje.

Všeobecně oceňovaným prvkem geocachingu je umísťování keší na místech, která jsou něčím zajímavá a přesto nejsou turisticky navštěvovaná. V popisu cache (*listing*) jsou pak uvedeny informace o místě s jeho zvláštnostmi a zajímavostmi. Cache se ale umísťují i do zajímavých míst velmi frekventovaných. V některých případech je zajímavým právě úkol, který je s nalezením cache spojen.

Geocaching. In: *Wikipedia: the free encyclopedia* [online]. San Francisco (CA): Wikimedia Foundation, 2001- [cit. 2018-10-02]. Dostupné z: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Geocaching>

- Paste – Zkopírujete jedno ze stanovišť a máte možnost ho naklonovat kolikrát chcete.

Z těchto možností vytvoříte osu hry, kterou můžete následně upravovat.

Proč Actionbound?

Tato aplikace je přehledná, jednoduchá a dostupná, pro soukromé účely je zadarmo. Jediným problémem může být, že hra nejde vytvořit s českými instrukcemi, ale pouze s německými nebo anglickými. Hlavní výhodou je, že na hraní “boundů” nemusíte mít připojení k internetu, stačí když si “bound” předem stáhnete za pomoci aplikace Actionbound když jste připojeni a poté můžete bezstarostně hrát.

Program s třídou Ný

Bude to nejspíše jedna středa v lednu, kdy bude tato třída dané téma probírat. Středeční program většinou trvá čtyři vyučovací hodiny. Jelikož je nás ve třídě docela hodně, nemohou všichni vyrazit najednou, ale vytvoří se skupinky po pěti a v nich budou student dané úkoly plnit. Jako doprovodný program pro čekající a přicházející připravím promítání filmu, práci na vlastní pamětní desce apod.

Historie Němců a Čechů v Českých zemích⁴

Historie do roku 1945

První zmínky o německém obyvatelstvu jsou již z cca. 12. století, kdy je čeští králové zvali, aby obýdli nehostinné pohraničí českého království. Češi žili především v nížinách, takže německé obyvatelstvo se začalo stěhovat do hornatějších oblastí Čech a Moravy.

Poté, co si čeští stavové

zvolili Ferdinanda I.

Habsburského za českého krále, se České země spojily s Rakouskem, později Rakouskem-Uherskem, kde vládla Habsburská dynastie.

V 18. a 19. století se začínaly více utvářet národní identity evropských národů. Mezi nimi byli i Češi a jiné národy žijící tehdy v Habsburské monarchii⁵. České představy,

nazývané austroslavismus, spočívaly v názoru, že je dobré patřit k Rakousku-Uhersku, jelikož jsme byli poměrně malý národ a Rakousko-Uhersko nás chránilo před případnou anexí Německem nebo Ruskem. Zároveň si Češi přáli změnu ve formě určité míry autonomie, například chtěli mít češtinu jako úřední jazyk, chtěli české školy všech úrovní a všechny oblasti Českého království měly být řízeny z Prahy, ať jsou osídleny českým či německým obyvatelstvem. Avšak Němci žijící na českém území si přáli, aby to zůstalo, jak tomu bylo, aby bylo celé Rakousko-Uhersko spravováno z Vídně, byli tedy spíše pro centralismus než autonomii. Představy o české autonomii se u vídeňských vlád prosadit nepodařilo.

Obr. 1 (Mapa národů v Rakousku-Uhersku v roce 1910)

⁴ Tato kapitola je zpracována na základě zdrojů uvedených na konci práce.

⁵ Viz. Obr. 1

Když se po I. světové válce rozpadlo Rakousko-Uhersko a vzniklo Československo, především díky úsilí tří hlavních aktérů, T. G. Masaryka, Edvarda Benešove a M. R. Štefánika, pro Němce v Českých zemích se situace změnila. V novém státě byla úřední řečí čeština a slovenština, na školách se učilo česky či slovensky a dokonce vznikl do určité míry umělý československý národ, protože jinak by počet Němců v Československu byl vyšší, než počet Slováků. Na území Československa se nacházelo hodně menšin: polská, maďarská, rusínská a největší nich byla právě menšina německá. Československo mělo tou

dobou velmi dobrou

menšinovou politiku, takže

i když byla úředním

jazykem čeština či

slovenština, na některých

úřadech mohly menšiny

mluvit svými mateřskými

jazyky. Mohly si vydávat

vlastní knihy a noviny a

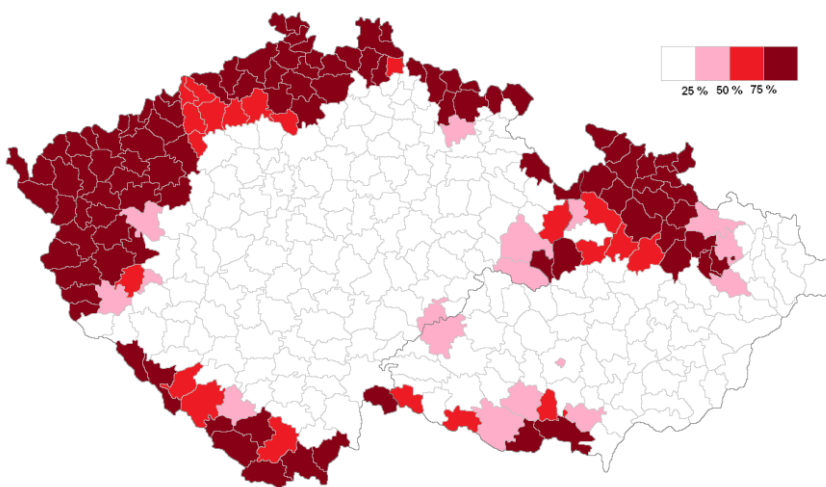
měly i vlastní školy. Řada

Němců se angažovala také

v politice. Na celém území

státu byl počet Němců 21,9 % celkové populace. To by bylo více jak Slováků, ale Češi a Slováci tvořili tou dobou již jeden národ Čechoslováků. Německá menšina se podle sčítání z roku 1930 nacházela převážně na severozápadě Čech, na Šumavě a na Šumpersku⁶. Na severozápadě Čech se také nacházela většina průmyslu. Průmyslové podniky Němci buď vlastnili, nebo v nich pracovali jako dělníci. Byl to především průmysl textilní, ale také například hračkářský a díky lesům se zde vytvářelo i spoustu jiných věcí ze dřeva, slavné byly například továrny na nábytek. Národy v Československu měly právo na sebeurčení a Němci požadovali v určité době upočátku trvání republiky připojení k Německu či Rakousku. Nakonec si musela Československá vláda vynutit autoritu silou. Ve 20. letech se Československu ekonomicky i hospodářsky dařilo a Němci, kteří viděli, v jakých potížích se nachází Německo, byli následně k nové republice poměrně loajální, ale ne dlouho. V roce 1929 propukla ve Spojených státech velká hospodářská

Obr.2 (Mapa území obývaných Němci v roce 1930).

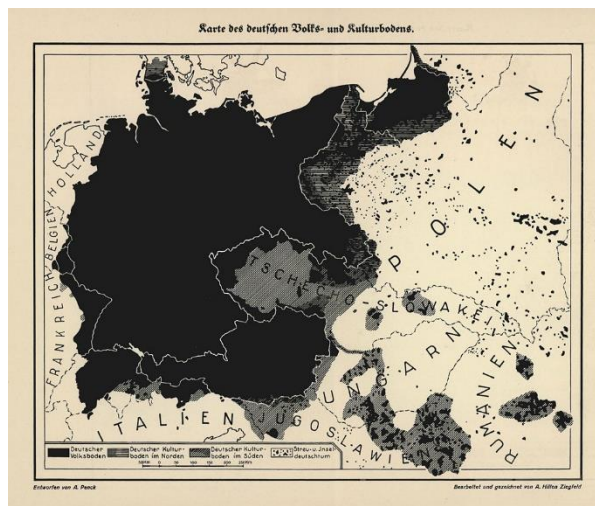
⁶ Viz. Obr. 2

krize, která se brzy dostala až do Evropy. Tato krize velmi zasáhla také Československo. Díky vyspělosti se dokázalo chvíli bránit, a proto přišla krize až o dva roky později, než třeba v Německu. To ale znamenalo, že když u nás byla stále hluboká krize, Německo už na tom bylo docela dobře a začínalo se zotavovat, i díky soustředění se na vojenský průmysl. To bylo někdy kolem roku 1933. Krizí nejvíce postiženou oblastí byla oblast nejprůmyslovější, a to byl právě severozápad Československa, kde bylo také nejvíce německého obyvatelstva. To se s vidinou své případné „lepší budoucnosti“ v Německu začalo zase radikalizovat.

Když Adolf Hitler vymýšlel takzvaný „Lebensraum“⁷ (životní prostor pro německý národ), bylo do něj zahrnuto i československé pohraničí. Československo bylo v té době německou propagandou nazýváno „dýkou do německého těla“. Termín popisoval situaci, kdy Německo a Rakousko mělo

Obr.3 (Historická mapa Hitlerovy idey životního prostoru pro Němce)

hranice okolo celých Čech, Moravy, a i části Slovenska a Čechoslováci byli vnímáni jako fyzická překážka k jednotnému „velkému“ Německu.

Z Československa

byl tento nápad podporován politickou stranou SdP (Sudetendeutsche Partei), existující od začátku 30. let, která se skládala většinou z Němců žijících na hranicích Československa a toužících se připojit k Německu. Cestu viděli právě v Hitlerovi. Oficiálně Hitler ale prohlašoval, že nechá Československo na pokoji a SdP oficiálně ve svém programu neměla odtržení a nechovala se nijak protistátně. Ve volebním roce 1935 získala SdP v čele s Konradem Henleinem 15,18 % a tím se stala stranou s největším počtem hlasů. Československo si myslelo, že nemůže být napadeno, jelikož mělo smlouvy o vzájemné ochraně s SSSR a Francií (a přes ní s Velkou Británií) podepsané v roce 1935. Zároveň se ale připravovalo na možný útok, a tak na hranicích

⁷ Viz. Obr. 3

s Německem vznikl souvislý pás pevností, který nakonec nebyl využit, jelikož byla podepsána Mnichovská dohoda a Čechoslováci se museli vzdát bez boje.

Mnichovská dohoda byla smlouvou, kterou bylo Německu podstoupeno Československé pohraničí⁸. Byla

podepsána v Mnichově
29. 9. 1938 Německem,

Francií, Itálií a Velkou

Británií. Tyto státy si

myslely, že když

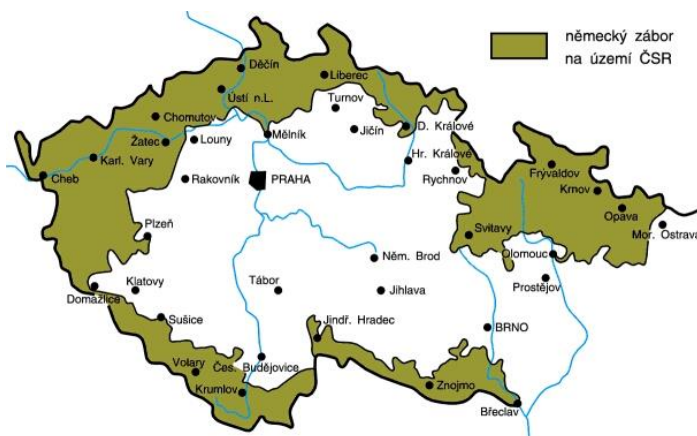
podstoupí Hitlerovi

Sudety, dostatečně se

nasytí a nebude

požadovat víc. Tato

Obr.4 (Mapa území zabrané Německem po Mnichovské dohodě)

taktika tzv. appeasementu měla zabránit další válce, nebo ji alespoň oddálit. Úspěšná byla zčásti díky velkému nátlaku SdP. Kvůli Mnichovské dohodě ztratilo Československo asi 41 000 km² a 4 900 000 obyvatel. Ze Sudet do Čech prchali Židé, antifašisté a také Češi. Edvard Beneš abdikoval z postu prezidenta republiky a novým prezidentem se stal Emil Hácha. Již v březnu roku 1939 jsme se stali protektorátem Čechy a Morava, poté co do Československa přijela německá armáda. To už byl tehdejší stát bez Slovenska, které se kvůli nátlaku ze strany Německa od Československa odpojilo. Podkarpatská Rus byla po odpojení Slovenska obsazena Maďarskem.

V Čechách a na Moravě byl velice vyspělý průmysl, a to i zbrojní. Také se tu nacházely uhelné doly a železářny. Proto tvořily Čechy a Morava strategické území, a to zejména pro Německo, které se připravovalo na válku. Obyvatelstvo bylo neustále pod tvrdým policejním dohledem. Nesměly se poslouchat zahraniční rádiové stanice a byla zavedena cenzura. S protektorátem přišla i nacistická tajná policie, Gestapo, ve kterém tvořili asi 40 % sudetští Němci. Byly zavedeny potravinové lístky, zavíraly se školy.

Společnost se postupně rozdělila do tří základních skupin. Z části se stali kolaboranti a udavači, to byla menší část, někdo patřil do této skupiny i jen proto že byl moc zbabělý na to být v odboji, nebo si myslel, že takto přilepší sobě nebo své rodině. Další část byli odbojáři a zbytek byli lidé,

⁸ Viz. Obr. 4

kterí se aktivně pokud možno do ničeho nezapojovali, jen seděli a přihlíželi. Odboj se projevoval menšími sabotážemi zbraní při výrobě, nebo snahou pracovat pomalu a zdržovat tak výrobu a dopravu zbraní do Německa. Nejdůležitější ovšem byly informace, ty se přes cenzuru získávaly velice špatně. Nejlepším zdrojem nezkreslených informací byl zahraniční rozhlas, většinou z Londýna. Poslech zahraničního rozhlasu se ale trestal smrtí. V květnu 1945 končila válka a lidé v Praze začali bojovat. Vytvořili barikády a rozhodli se nepustit německou armádu ven z Prahy. V této revoluční době začínaly již první, takzvané divoké odsuny.

Odsun německého obyvatelstva z českého pohraničí

Na konci II. světové války se nejvíce německého obyvatelstva se nacházelo na severozápadě Čech, na území, kterému se přezdívalo Sudety. Odsud byli lidé odsouváni do Německa. Hodně německých obyvatel se také nacházelo v Brně, odkud byl vypraven pochod do Rakouska, kde se zřizovaly uprchlické tábory, ale ty nepobraly všechny a ti, kteří se dostali až do Vídně, většinou cílové destinace uprchlíků, přežívali v krutých podmínkách. Výjimkou bylo pár šťastných, kteří měli v Rakousku přátele a ti je vzali k sobě.

Odsun samotný měl tři hlavní fáze: divoký odsun, organizovaný odsun a dodatečný odsun. Divoký odsun byl spontánní reakcí lidí na konec války. Lidé si chtěli vybit zlost za 6 let okupace, kdy byli považováni za méněcenný národ. Také byli zhnuseni válečnými zločiny, které Německo napáchalo, nebo si jen chtěli vyřídit vlastní účty, nebo si chtěli nakrást majetek patřící Němcům. Divoký odsun se odehrával v květnu a červnu roku 1945, tedy ihned po konci války. Tuto část odsunu provázelo nekontrolovatelné vyhánění německy mluvících obyvatel z jejich domovů a násilné akce, které měly na svědomí i vcelku početné oběti na životech. Za tuto dobu bylo odsunuto asi 660 000 osob. Divoký odsun v Brně velice dobře popisuje román Vyhánání Gerty Schnirch od spisovatelky Kateřiny Tučkové vydaný v roce 2010. Ten je vyprávěním Gerty Schnirch od jejího útlého dětství až po její smrt. Jsou v něm popsána všechna příkoří, jimiž si museli Němci v Brně projít. A je to velice čtivé.

V červnu po konci II. světové války byla uspořádána Postupimská konference, kde se mělo rozhodnout, co se bude dít po válce. Řešily se poválečné hranice, mírové smlouvy, byli souzeni váleční zločinci. Německo bylo rozděleno do čtyř okupačních zón, které byly sovětská, americká, francouzská a britská. Každou okupační zónu spravoval jeden stát, ale bylo v plánu vytvořit

v budoucnu z Německa celistvý a demokratický stát. Německu byly také odebrány veškeré zbraně, byl zrušen zbrojní průmysl, byl odstraněn nacismus ze všech sfér společnosti a z Německa se měl stát plně funkční demokratický stát s několika politickými stranami a zákonodárným parlamentem zvoleným ve svobodných volbách. Také byl řešen odsun německého obyvatelstva do Německa především z Polska, Maďarska a Československa. Řešil se i díky divokému odsunu, který byl chaotický. Němci měli být přesouváni do určitých okupačních zón za souhlasu velmoci v dané okupační zóně. Odsun tedy probíhal většinou se souhlasem dané mocnosti. Z Československa byli odsunuti především lidé, jejichž předkové přišli na území Čech v dávné historii a celé generace zde žili. V Polsku to bylo jiné, tomu po válce připadla část německého území, a tak z Polska byli odsunuti Němci z tohoto území, které kdysi bylo německé. Celkově bylo odsunuto asi 12 miliónů lidí, z čehož byly asi 3 milióny z Československa. Celou tuto akci prováděly státy za účelem uklidnění situace, mysleli si totiž, že když bude společnost národnostně homogenní, vše se uklidní.

Po Postupimské konferenci, kde se ustanovila nějaká pravidla, následoval organizovaný odsun, ten trval přibližně od konce června roku 1945 až do konce roku 1946. Tentokrát se už neopakovaly násilnosti. Ale přesto to měli Němci velice těžké, jelikož veškerý majetek odsunutých Němců musel zůstat v Československu a s sebou si směli vzít jen zavazadla vážící 30-50 kg. V této fázi odsunu přešlo hranici asi 2 250 000 osob.

Poslední fází byl takzvaný dodatečný odsun, ten se konal mezi lety 1947 a 1948, a jeho účelem bylo spojit rodiny roztržené při divokém odsunu.

Zůstat směli antifašisté, důležití odborníci a lidé ve smíšeném česko-německém manželství. To vše ale musely projednat soudy ustanovené v dekretch Edvarda Beneše.

Hlavním důsledkem odsunu byl hospodářský otřes způsobený úbytkem lidí, odešly až 3 milióny Němců. Chyběly pracovní síly v průmyslu i zemědělství. Bylo plánováno i vysídlení maďarské menšiny ale nebyl vydán souhlas mocností, takže nebyl uskutečněn.

Než byla ustanovena nová vláda, vydal Edvard Beneš jakožto prezident Benešovy dekrety, bylo jich asi 150 a měly stejnou váhu, jako zákony. Dekretů týkajících se Němců bylo několik, uvedu nyní příklady. V dekretch bylo například napsáno, že majetek Němců a Maďarů má být konfiskován a přerozdělen Slovanům, to se týkalo i zemědělských pozemků. Němci a Maďaři jsou v dekretch označeni za nespolehlivé osoby a veškeré jejich majetkově-právní jednání jsou

zneplatněna. Všichni českoslovenští občané národnosti německé či maďarské pozbývají tohoto občanství. Drancování bylo v dekretch trestáno vězením, přesto bylo v praxi často přehlíženo. Podle dekretů museli také všichni Němci a Maďaři odklízet škody napáchané válkou, jelikož pozbyli státního občanství.

Velkým propagátorem odsunu Němců byli komunisté. Ti disponovali novinami Rudé Právo⁹, kde pravidelně psali články, které byly zjevně namířeny proti Němcům. Jako například tenhle:

Žižkovské obyvatelstvo pro odsun Němců

Dnes v ranních hodinách spontánně shromáždily se žižkovské ženy ve velkém počtu v úseku, který v loňských květnových bojích byl nejvíce nacisty ohrožen a uspořádaly protestní projev proti přiznání československého státního občanství příslušníkům německé národnosti.

Shromážděné ženy protestovaly také proti všem těm Čechům, kteří dnes – mnohdy ze ziskných důvodů – se za tyto Němce zaručují.

Deputace z jejich středu odebrala se s protestním přípisem na manifestaci podepsaným k předsedovi obvodní rady v Praze XI a odtud k primátorovi hlavního města Prahy.

Tyto články byly namířené na vládu, která byla podle komunistů moc pomalá a málo tvrdá co se týkalo otázky odsunu Němců, nebo na Čechy snažící se Němcům pomoci. Také je v tomto článku řečeno, že československé občanství by neměl dostat žádný Němec. Ale co lidé, kteří se právě vrátili z koncentračních táborů, nebo celou válku byli proti nacismu a bojovali v odboji?

Z tohoto článku vyznívá, že ani tito lidé by neměli občanství získat.

⁹ V přílohách.

Němci na Praze 7

Historie Němců na Praze 7 je delší, než byste čekali.

Spousta lidí si myslí, že

německé osídlení okolí

Bubnů přišlo až s nacismem,

ale pravda je, že i před

protektorátem tu žilo mnoho

Němců či německy mluvících

Židů. V Malém Berlíně, jak

bylo nazýváno okolí Hnědého

domu, žilo početné německé

obyvatelstvo již více jak deset

let před válkou. V části této

oblasti se nacházely činžovní

domy a ve zbytku dvě

továrny, vzniklé v druhé

polovině 19. století. Majiteli

továren byli nejspíše

německy mluvící obyvatelé a

zároveň příslušníci židovské komunity. Byly to například slévárna a továrna na kovové a smaltované nádobí (odtud pochází název ulice U Smaltovny) a továrna na hospodářské stroje. Pro továrny to bylo velice strategické místo z důvodu blízkého nádraží Bubny.

Tyto továrny začaly ale ve 20. letech ustupovat exkluzivnímu bydlení, které se začalo stavět v okolí Řezáčova náměstí. Malý Berlín stavěly dvě stavební společnosti, PVWV a BGBSB, pro PVWV stavěl architekt Adolf Foehr. Pro obě bylo primární klientelou německy mluvící obyvatelstvo, stavěli hlavně na Praze 7 a byty byly většinou stylizované pro střední a vyšší střední třídu. V polovině 20. let tak vznikl blok šesti domů u Řezáčova náměstí¹⁰ a tři domy v ulici U Smaltovny čísla popisného 2, 4, a 6¹¹. Foehr a Bach byli dva hlavní architekti pro tuto

Obr. 5 Domy v okolí Bubnů obývané německým obyvatelstvem

¹⁰ Viz Obr. 5 blok hnědě označených budov v levém spodním rohu.

¹¹ Viz. Obr. 5 tři hnědě označené budovy v pravém spodním rohu.

oblast. Na těchto adresách bydlela i řada významných osobností, například pianista Franz Langer, nebo nakladatel PhDr. Pavel Steindler. Tato oblast byla také velice populárním bydlením pro profesory pražské německé vysoké školy. V této lokalitě se také nacházela kolej pro německé studenty¹². Začala se stavět v roce 1929 a kvůli její stavbě musela být ubourána část jedné z továren. Kolej byla v provozu po celou dobu války a po konci války a divokém odsunu ji obýval ČVUT. V dnešní době se zde nachází vysoká škola ekonomická. Byl zde i Dům Německého kulturního svazu, který měl za úkol podporovat německé školství. Mimo svazu s ve stejné budově nacházela i německá škola a školka. Po válce se v jeho budově vystřídalo několik škol. Od 60. let zde sídlí lidová škola umění, dnes základní umělecká škola. Továrny v Bubenské zanikly a byly strženy někdy kolem roku 1933.

Před válkou, v roce 1930, bylo v Československu provedeno sčítání lidu, které ukázalo, že v Praze 7 je celkově asi 60 000 obyvatel a z nich se k německé národnosti přihlásilo 3800 lidí a Židů bylo cca 2800. Na konci druhé světové války v roce 1945 byly počty již úplně jiné.

Populace Němců se rozrostla o úředníky ze Sudet a Říše. Jak postupovala fronta, přicházeli do Prahy ještě Němci utíkající před Rudou armádou. Dá se tedy mluvit asi o počtu 70-80 tisících osob. Když z Prahy odcházela německá armáda, šly s nimi desítky tisíc Němců prchajících do Německa. Němci, kteří zůstali, byli z většiny zadržováni na sběrných místech po celé Praze, ty se většinou nacházely ve velkých sálech, kde byl dostatek místa. Na Praze 7 jich bylo hned několik. První a asi nejznámější byl v kině Bio Oko, další v hotelu Belvedere atd. Zadržováni byli na těchto místech Němci a možní kolaboranti. Byly jich zadrženy stovky, jen soupis z kina Bio Oko má 431 jmen.

Když se na to tedy podíváme zpětně, byl Malý Berlín místem velkých změn. Nejdříve zde žili Němci a Židé, když byli Židé deportováni, nastěhovali se do jejich bytů vysocí protektorátní úředníci a po konci války a odsunu Němců se do stejných bytů nastěhovali odbojáři či jiní čeští a slovenští obyvatelé.

V Praze 7 fungoval take docela silný odboj, takže při květnových bojích se v ulicích tvořily barikády a bojovalo se. Ti, kteří nebyli zadrženi, měli alespoň omezená práva, v podstatě se to docela podobalo omezením aplikovaným během války na Židy. Jejich dopisy byli cenzurovány, nesměli jezdit hromadnou dopravou a museli pomáhat s odklizením škod způsobených válkou.

¹² Viz. Obr. 5 červeně označená budova v pravém horním rohu je na ní nápis „německá kolej“.

Ke konci roku 1945 byl připravován velký odsun všech Němců z Prahy a jejího okolí. Ten se konal v šestnácti transportech, kdy bylo odsunuto něco kolem 20 000 lidí. Bylo domluveno s americkým a sovětským okupačním sektorem, že je přijme. První transport se konal 8. 3. 1946 z Modřan, odkud vyjely všechny následující transporty. Než odjeli, museli podstoupit lékařskou a celní prohlídku, mohli mít zavazadla pouze o hmotnosti 50 kg a všichni dostali 500 marek. Tento krok se dá již zařadit do druhé fáze odsunu a to do organizovaného odsunu. I po odsunu zůstal jistý zlomeček Němců stále v Československu a většina z nich si změnila národnost na českou.

Odsun Němců měl tedy na Prahu7 velký vliv a je škoda, že o tom nikdo moc neví. To se snažily změnit dvě studentky, které v roce 2016 uspořádaly událost Usmíření, kdy pozvaly pamětníky a rozpoutaly opět debatu o odsunu a kolektivní vině. Tato debata proběhla v kině Bio Oko, které sehrálo v odsunu také svou roli.

Významná místa pro odsun Němců z Prahy 7

Pořadí stanovišť

Stanoviště (místa) jsou seřazena následovně

1. Parkhotel a Rádiové trhy – zde bude hra začínat propojení osudu Němců a Židů.
2. Malý Berlín – zde si získají základní informace o německé menšině žijící na Praze 7.
3. Veverkova 25 – Toto místo je důležité díky vzpomínce pamětnice a architektuře domu.
4. Strossmayerovo náměstí – Odtud pochází známá fotografie Němců sedících na kufrech.
5. Bio Oko – Příběh pamětníka Eduarda Zeleného pokračuje ze Strossmayerova náměstí do Bio Oka, kde byli Němci shromažďováni. Zde také celý příběh končí.

Malý Berlín

Historie

Obr.6 (Fotografie „Hnědého domu“ před válkou)

Malý Berlín, nebo také “Hnědý dům”, je domovní blok na rohu Bubenské a Veletržní¹³. Navrhl ho Franz Hruschka s Adolfem Foehrem. Tento 6-8 patrový dům, čítá asi 177 bytů, kde každý měl dva balkóny. Má pouze dva vchody z ulice U Smaltovny s

vrátnicemi a jinak je celý uzavřený. Část s těmito vchody je snížena oproti zbytku budovy a u vrátnic jsou správcovské byty¹⁴. Za vrátnicemi se vchází do atria, středu celého komplexu, ve kterém se nacházelo brouzdaliště, pískoviště a zahrada, takže fungovalo jako relaxační zóna. Z atria se vchází do osmi bytových sekcí A až H. Ve vybavení domu byly také sklady, kočárkárny, prádelny, a dokonce i obchody. Takže na svou dobu byl velice moderní a luxusní.

¹³ Viz. Obr. 7

¹⁴ Viz. Obr. 8

Začal se stavět roku 1937, ale vybavován byl až do roku 1940. Dodnes se zachovaly zelenobílé okenní rámy ¹⁵a žlutohnědá omítka, ¹⁶podle které se domu říkalo “Hnědý dům”. Pěkně se dochovaly i jiné části domu jako rolety a kliky.

V domě se vystřídalo mnoho druhů obyvatel. Ihned po dostavění byl zkonfiskován a bydleli v něm vysoce postavení protektorátní úředníci. Po válce byli tito nájemníci z větší části odsunuti, dům obsadila Rudá armáda a do volných bytů se nastěhovali odbojáři a Češi odjinud, po nich pak významní komunisté. V dnešní době je dům stále využíván pro bydlení, ale jeho stav není nejlepší¹⁷.

Jak už jsem řekla, před koncem II. světové války byla oblast Malého Berlína hustě osídlena německým obyvatelstvem. Takže bylo jasné, že se při květnových nepokojích stane terčem divokého odsunu.

V knize Jana Drdy Němá Barikáda, v povídce Zákeřník, je vyličená událost, kdy muž německého původu, skrývajíc se v bytě své matky, zastřelí malou holčičku z okna Hnědého domu. Tato událost je zaznamenána i ve školní kronice ZŠ Umělecká. A celý film Němá Barikáda krásně popisuje, jak vypadaly barikádní boje na konci války.

¹⁵Viz. Obr. 10

¹⁶ Viz Obr. 9

¹⁷ Viz. Obr. 11

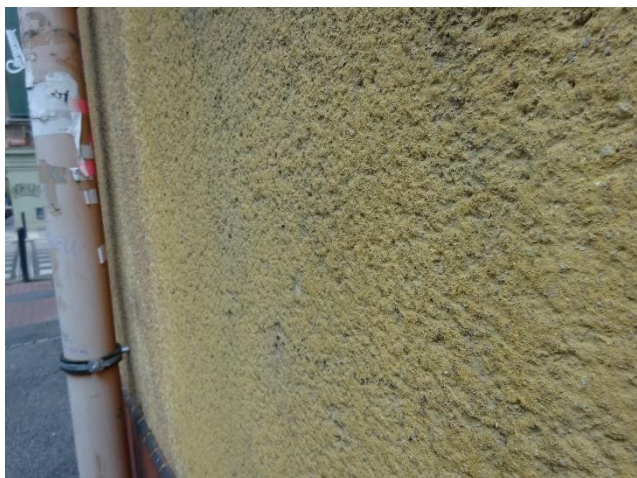
Obr.7

Hnědý dům se nachází na ulici veletržní. Jak můžete vidět pod značkou je dům žlutý, ale jinak je hnědý.

Obr.8

Pohled na Hnědý dům zepředu. To červené přízemí bývaly vrátnice a dnes tam stále ještě jsou. V přízemních bytech ale dnes již nikdo nebydlí.

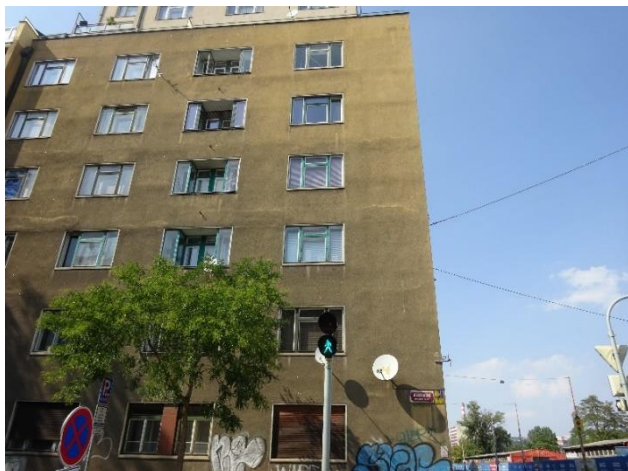

Obr.9

Žlutohnědá omítka domu, podle které se mu říká „Hnědý dům“.

Obr.10

Zachovalé zelenobílé okenní rámy a cihly.

Obr.11

Jak vypadá „Hnědý dům“ dnes.

Aktivita

Žáci dostanou jeden článek z Rudého práva a jejich úkolem bude tento článek popsat a rozebrat.

Bio – Oko

Historie

Bylo stavěno pro účely kina a při divokém odsunu zde bylo jedno ze shromaždišť, jelikož zde je poměrně velký kinosál.

Dnes je to jedno z mála Art kin v Praze¹⁸ a pouští se tu především filmy z různých festivalů, nebo balety a opery. Jednoduše nemají stejný repertoár jako normální novodobá kina. Sezení v tomto kině je velice zajímavě pojmuté, jelikož zde můžeme sedět ve velmi rozličných druzích sedaček jako například zubařské křeslo atd.

Aktivita

Má matka se narodila v Praze a pocházela z protestantské učitelské rodiny. Bydleli v ulici Štěpánská, její rodiče vyučovali na německé evangelické škole. Můj otec pocházel z důstojnické a hoteliérské rodiny v Mariánských Lázních, narodil se v Postoloprtech. Rodiče se vzali v roce 1929 v Praze a během druhé světové války bydleli v ulici Šternberkova v pražských Holešovicích. Otec, který byl během druhé světové války povolán do německé armády jako důstojník, byl v roce 1944 propuštěn jako nespolehlivý pro režim a válečnou službu.

Já jsem se narodil v roce 1938 v Praze, měl jsem o dva roky staršího bratra, o tři roky mladšího bratra a o pět let mladší sestru, které byl na konci války právě jeden rok. Ještě v roce 1944 jsem začal navštěvovat německou základní školu na Letné. Jako sedmiletý chlapec jsem si z posledních válečných dní nezapamatoval všechna data a místa, ale stále mám tehdejší události v hlavě jako

Obr.12 (Kino Oko dnes)

¹⁸ Viz. Obr. 12

živé obrazy.

Poslední válečné dni na přelomu dubna a května roku 1945 jsme museli kvůli bombovým náletům a bojům v ulicích strávit ve sklepě, ze kterého byli jednoho dne všichni muži – mezi nimi i můj otec – zajati a odvezeni na neznámé místo. Jednoho rána (asi 5. května 1945) přišla z nákupu naše česky mluvící chůva a řekla mamince, že musíme okamžitě ven z bytu. Z domů byli vyháněni lidé, na ulici s nimi bylo brutálně zacházeno, byly jim vzaty všechny cenné předměty a hozeny na deku rozprostřenou v ulici Šternberkova. Na naše kabáty nám na záda byly štětcem namalovány velké hákové kříže. Museli jsme zvednout obě ruce jako na pozdrav Hitlerovi a když má matka zvedla jen jednu ruku, protože ve druhé držela mou malou sestru, byla vyzvána, aby zvedla obě paže. Protože je zvednout nemohla, udeřil ji jeden muž tak silně do obličeje, že jí vyrazil přední zuby (do smrti si pak uchovávala ve skříni svůj zakrvácený bílý kostým).

Poté jsme byli spolu s ostatními okolo stojícími lidmi vyhnány ze svých bytů odvedeni na Strossmayerovo náměstí, okolo stojící lidé nám uštěďřovali rány a my museli volat: "Děkujeme našemu vůdci!"

Na náměstí byli shromážděni lidé ze všech směrů (v této čtvrti bydlelo mnoho německy mluvících obyvatel). V nepřehledné mase lidí jsme tam pak museli hodiny sedět – byl velmi horký den – než kolem nás projela dlouhá kolona tanků. Okolo se děly strašné výtržnosti. Přes noc jsme byli zamčeni v kině OKO, kde jsme byli natěstno namačkáni. Byli tam jen starší lidé a matky s dětmi – strávili jsme tam takto několik dní. Dodnes mám stále před očima obraz, jak jsme konečně mohli přes zadní dvůr kino opustit, a podél domovních zdí byly až do výše prvního patra naskládány mrtvoly.

Poté jsme byli bez jídla převedeni do dobytčáků a transportováni pryč, nocovali jsme v různých táborech s baráky jako byl Hagibor, nákladové nádraží Žižkov, Kolín atd. 10. 6. 1945 jsme přijeli do Opavy, kde jsme byli přisti do nemocnice. Má sestra Claudia byla vyhublá až na kost a 16. 6. zemřela, stejně jako můj mladší bratr Peter, který zemřel 25. 6. 1945. Má matka byla s námi dvěma zbylými dětmi propuštěna, když se prohlásila za rakouskou občanku a dobrodružně se vydala do Vídně. Matka, která mluvila perfektně česky, po těchto hlubokých zraněních na těle a na duši vlastně skoro nikdy o těch hrůzných zážitcích s námi nemluvila, jen o krásném dřívějším životě v její milované Praze. Jako poslední žijící z naší rodiny můžu po více než 70 letech předat své vzpomínky už jen já.

To, co jste si právě přečetli je vzpomínka pamětníka Eduarda Zeleného z besedy, která se konala právě v kině Bio Oko. Eduardovi Zelenému bylo teprve 7 let, když zažil tyto události. Po několika dnech v Bio Oku byli Němci odvedeni na Bubny odkud odjížděli dobytčáky dál.

Úkolem hráčů bude přečíst si text a napsat svůj názor.

Myslím si totiž, že je velice důležité pracovat s historickými prameny a speciálně s pamětníky, jelikož oni tyto události zažili a mohou je nejlépe popsat, i když jejich pohled je subjektivní a ovlivněný strachem, který patrně prožívali a také v době odsunu nízkým věkem. Problém s výpověďmi pamětníků může být i v tom, že jejich vzpomínky zaznamenáváme obvykle po mnoha letech, pohled může být někdy trochu zkreslený i tím, co četli, nebo vyprávěním jiných pamětníků, které slyšeli a tím, jak příběh pojímali například jejich rodiče.

Parkhotel

Historie

Na místě, kde dnes stojí hotel Mama Shelter Prague¹⁹, dříve nazývaný Parkhotel, stával Radiotr²⁰, kde se prezentoval trh se československou elektronikou. Avšak v roce 1941 bylo toto místo pronajato SS a bylo zde shromaždiště pro Židy před jejich transportem.

Dnes se tu nachází pamětní deska připomínající odsun Židů²¹. Počet těch, kteří si shromaždištěm prošli je odhadován na 50 000 lidí. Odtud se vydávali Veletržní na nádraží Bubny odkud byli posíláni dál. Stejný osud potkal i Němce o čtyři roky později.

Aktivita

Toto místo je velice kontroverzní z důvodu že v těchto místech bylo shromaždiště Židů i Němců. Najděte pamětní desku k odsunu Židů, prohlédněte si ji a zkuste si v hlavě vymyslet vlastní ale pro odsun Němců. Co na ní bude stát? Jak bude vypadat? Co dnes stojí, bude stát na území radiotruhu?

Obr.13 (Dnešní podoba Parkhotelu stojícího před místem kde se nacházely Rádiové trhy)

¹⁹ Viz. Obr. 13

²⁰ Viz. Obr. 15

²¹ Viz. Obr. 14

Obr.14 (Pamětní deska k odsunu Židů)

Obr.15 (Podoba rádiových trhů kolem druhé světové války)

Veverkova 25

Historie

Tento funkcionalistický dům je Kulturní památkou České republiky. Nachází se na rohu ulice Veverkova. Byl postaven v roce 1938 v tomto domě žila pamětnice Doris Elsnerová, která byla deportována do Terezína a když se vrátila, měla problémy kvůli tomu, že její rodiče ji nahlásili jako německou občanku.

Aktivita

Dostanou tuto vzpomínku pamětnice Doris Elsnerové a jejich úkolem bude odpovědět na několik otázek týkajících se textu.

„A potom začal ten cirkus, sestra mi řkala: ‚Musíš si zažádat o československé občanství.‘ A já jsem řkala: ‚Proč? Vždyť jsem se tady narodila.‘ V Bartolomějský na policii se mě ptali, jakou jsem měla mateřskou řeč. A já jsem řkala: ‚Německou.‘ – ‚A jaké školní vzdělání?‘ – ‚No německé školy.‘ – ‚A co je vlastně na vás českýho?‘ A já jsem na to řkala: ‚No já jsem se tady narodila. Já jsem se vrátila domů, do Prahy.‘ No a x-krát mě volali, víte? Potom maminka mi dala nějaké peníze na vkladní knížku, co jsem měla už jako dítě. Ale tam bylo napsáno: Doris Elsner, moje dívčí jméno, nebylo tam-ová. Okamžitě mi tu vkladní knížku zabavili. Tak zase na ředitelství Poštovní spořitelny, než to uvolnili. Co mi ještě vyvedli? Pak jsme šli s maminkou nějak do kina odpolene nebo na procházku, přišli jsme zpátky a zapečetěnej byt. Už jsme se domů

nedostaly. “ Až s pomocí přátel, kteří bojovali u československé jednotky v Británii, byl byt po delších jednáních znovu otevřen.”

Problém se získáním Československého občanství měla řada lidí, jelikož Němci a Maďaři byli v Benešových dekretch označováni jako nespolehlivé osoby, kterým nemělo být vydáváno Československé občanství. A termínem Němci a Maďaři se mysleli i ti, kteří se k těmto národnostem hlásili v roce 1930, kdy bylo sčítání lidu.

Strossmayerovo náměstí

Historie

Strossmayerovo náměstí se nachází na konci ulice Milady Horákové a propojuje horní Letnou s dolními Holešovicemi a je takovým pomyslným středem celé Prahy 7. Dominantou tohoto náměstí je kostel sv. Antonína, který stojí čelem k ulici Milady Horákové. Za ním se nachází malý parčík. Na Strossmayerově náměstí se také nachází základní škola postavená za Rakouska-Uherska. To, co můžete vidět na fotografii, je divoký odsun, který se v Praze 7 uskutečnil začátkem května 1945. Němci byli vyháněni z domů a shromážděni před kostelem sv. Antonína. Zde jim byli odebrány veškeré cenosti a následně byli odvedeni do kina Oko, kde se nacházelo shromaždiště.

Aktivita

Za první úkol dostanou známou fotografii Němců sedících na kufrech na Strossmayerově náměstí s hákovými kříži na zádech ²² z divokého odsunu na začátku května roku 1945. Jejich úkolem bude vyfotit fotku ze stejného místa, kde nejspíše stál fotograf²³, aby si uvědomili změny, které se tu za posledních 72 let staly.

Jako druhý úkol mám rozhovor s ještě jednou pamětnicí, která vnímala odsun zase z té druhé strany.

²² Viz.Obr. 16

²³ Viz. Obr. 17

„Bylo mi sedm, vracela jsem se ze školy, kde jsem měla řadu německy mluvících spolužaček. Viděla jsem, jak sovětští vojáci stavěli lidi po čtyřech ke kostelu. Odebírali jim náramkové hodinky, ty si hned připnuli na paže. Šperky vyhodili na deku před kostelem, ke které se vzápětí seběhli nenechavci a šperky si rozebrali. Rozbrečela jsme se, protože jsem měla strach a bylo mi smutno.“

Co byste na jejím místě udělali?
Proč si myslíte že i když měli lidé něco proti odsunu Němců nic neřekli?

Já si myslím že to bylo, protože se báli, že budou považováni za kolaboranty a budou odsunuti s Němci.

Obr.16 (Známa historická fotografie zobrazující Němce sedící na kufrech čekající, co se stane dál s hákovými kříži namalovanými na zádech)

Obr.17 (Dnešní podoba Strossmayerova náměstí focená z přibližně stejného úhlu jako u Obr.14)

Závěr

Z výtkumu vyplynulo, že v Praze 7, a nejenom tam, byla situace v období od vzniku republiky do začátku padesátých let složitá, protože lidé čelili dvěma totalitám, německé okupaci a potom nastupující komunistické moci. Národnostní menšiny, ať už Židé, nebo Němci, se v určitém období stali bezmocnou skupinou obyvatel.

Velice užitečné mi pro tvorbu textu a hry připadaly rozhovory s pamětníky, které výborně zachycují situaci lidí, kteří odsun doopravdy zažili. Jediné, co mi chybělo, bylo více materiálů o odsunu z Prahy 7.

Následovat bude zpracování vzdělávací hry publikované na serveru Actionbound, kterou následně vyzkouším v lednu se třídou Ný.

Posláním mé práce je rozšířit povědomí o odsunu Němců z Prahy7, zkusit jiné metody učení než jen sezení v lavicích, poučit mladé lidi o látce, do které se řada učitelů nechce hlouběji pouštět a nabídnout možnost využití moderních technologií ve vzdělávání, jelikož s pokrokem dnešní doby to je žádoucí.

Zdroje

Internetové

Stanislav J. Václavovic, Odsun Němců z Prahy 7, *web úřadu Prahy 7*, [online], vydáno 24. 4.

2016, upraveno 25. 8. 2017, [cit.23.9.2018], dostupné z <https://www.praha7.cz/odsun-nemcu-z-prahy-7/>

Martin Tománek, Malý Berlín I., *web úřadu Prahy 7*, [online], vydáno 16. 9. 2017, upraveno 17.

10. 2017, [cit.24.9.2018], dostupné z <https://www.praha7.cz/maly-berlin-i/>

Martin Tománek, Malý Berlín II., *web úřadu Prahy 7*, [online], vydáno 15. 9. 2017, upraveno

18.10. 2017, [cit.24.9.2018], dostupné z <https://www.praha7.cz/maly-berlin-ii/>

Matěj Spurný, Antikomplex, Opravdu jen excesy? Národní očista v českých zemích po květnu

1945, *Moderní dějiny*, [online], vydáno 28. 6. 2012. upraveno 2. 9. 2012, [cit.23.9.2018],

dostupné po registraci na <http://www.moderni-dejiny.cz/clanek/opravdu-jen-excesy-narodni-ocista-v-ceskych-zemich-po-kvetnu-1945/>

Jaroslav Zeman, Malý Berlín, *web časopisu ASB*, [online], vydáno 12. 6. 2009, [cit.26.9.2018],

dostupné z <https://www.asb-portal.cz/architektura/stavby-a-budovy/nadcasova-architektura/maly-berlin>

Marek Šálek, Vysídlení Němci se vrací do Prahy, *web magazínu Reportér*, [online], vydáno 30

. 11. 2016, [cit. 20.11. 2018], dostupné z <https://reportermagazin.cz/a/w6Jrc/vysidleni-nemci-se-vraceji-do-prahy>

Neznámý autor, Benešovy dekrety, *wikipedia*, [online], naposledy upravován 29.6. 2018, [cit.

21.11. 2018], dostupné z https://cs.wikisource.org/wiki/Bene%C5%A1ovy_dekrety

Knižní

Veronika Válková, Československo v letech 1945-1948, Dějepis 9 pro základní školy nejnovější dějiny, 2. upravené vydání, Praha: SPN 2016,

Kateřina Tučková, Vyhnání Gerty Schnirch, Brno: Host 2010, 2. vydání, ISBN 978-80-7294-413-

Obrazové přílohy použité v textu

Obr.1 Pochází ze článku z Wikipedie o Rakousku-Uhersku

<https://cs.wikipedia.org/wiki/Rakousko-Uhersko>

Obr.2 Pochází z článku z Wikipedie o Sudetských Němcích

https://cs.wikipedia.org/wiki/Sudet%C5%A1t%C3%AD_N%C4%9Bmci

Obr.3

Obr.4 Pochází z článku na serveru leporelo.info

<https://leporelo.info/mnichovska-dohoda>

Obr.5 Pochází z článku na stránkách městské části Praha 7

<https://www.praha7.cz/maly-berlin-ii/>

Obr.6 Pochází z článku na stránkách městské části Praha 7

<https://www.praha7.cz/maly-berlin-ii/>

Obr.7 Pochází z mého soukromého archivu

Obr.8 Pochází z mého soukromého archivu

Obr.9 Pochází z mého soukromého archivu

Obr.10 Pochází z mého soukromého archivu

Obr.11 Pochází z mého soukromého archivu

Obr.12 Pochází z mého soukromého archivu

Obr.13 Pochází z mého soukromého archivu

Obr.14 Pochází z mého soukromého archivu

Obr.15 Pochází z článku na stránkách památníku Bubny

<https://www.bubny.org/cz/novinky>

Obr.16 Pochází z článku na serveru Aktuálně.cz

<https://nazory.aktualne.cz/nemci-odsun-praha-1945/r~6ead660814d411e5bcb60025900fea04/?redirected=1542776162>

Obr.17 Pochází z mého soukromého archivu

Přílohy

Obrazové

Textové

ZÁMĚR PROFILOVÉ PRÁCE Ester Burgerová

Mým cílem je připravit interaktivní hru po Praze 7, pro základní a střední školy, na téma událostí dvacátého století, formou mobilní aplikace. Ta by fungovala následovně: Dítě dojde na místo určené aplikací (ta to rozpozná pomocí navigace) a dostane úkol související s místem kam došel. Například dostane fotku ze Strossmayerova náměstí z doby odsunu německých občanů a jeho úkolem bude vyfotit fotku ze stejného místa kde nejspíš tehdy stál fotograf, nebo dostane část rozhovoru s pamětníkem a musí na základě něho odpovědět na pár otázek. Takže hra využívá dobové materiály, zkouší zručnost a myšlení dětí a učí je zábavnou formou o událostech dvacátého století. Jsem domluvená přes pana učitele Najberta s ÚSTRem že mi poskytnou základní materiály na hru a aplikaci. Výstupem mé práce bude interaktivní hra, kterou je možné si stáhnout do mobilního zařízení a která se dá použít jako výukový materiál.